

У ВІННИЦІ ГОЛОДІВКА ПРОТЕСТУ ТРИВАЄ

Вінниця (УПА, ІЦР). — Тут уже два місяці триває голодівка, започаткована доцентом місцевого Політехнічного інституту Володимиром Мулявою, який оголосив голодівку 10-го червня, вимагаючи розслідування всіх випадків свавілля з боку міліції та усунення КПСС від влади. До голодуючого приєдналися ті, які постраждали від беззаконних дій партійних керівників, а також солідарні з пікетувальниками громадяни.

Як повідомляє газета „Московские Новости“ з 5-го серпня, керівники обласного комітету КПУ спочатку пообіцяли розпочати діалог, але самі відразу після цього поїхали до Москви на з'їзд КПСС. Вінницька Міська Рада та міський комітет КПУ створили спільну комісію для очищення площі перед обласним комітетом КПУ від наметів голодуючих. Проте комісія оголосила, що не може впоратися без обласних керівників, а перед обкомом партії тим часом виросло ціле містечко з наметів. Голодівка вінничан стала постійною: закінчують голодувати одні, їхнє місце займають інші.

У місті також від 28-го липня активісти незалежних громадських організацій та працівники культури продовжують пікетування колишнього будинку першої картинної галереї з вимогами відкрити в цьому приміщенні художній музей. Учасники пікетування збирають підписи під заявою з цими вимогами. Вже зібрано понад 1,000 підписів. Як повідомив Віктор Івасюк, штаб армії Прикарпатської військової округи, якому сьогодні належить будинок, відмовився

Верховна Рада УССР засудила напад Іраку

Київ. — Верховна Рада УССР прийняла 30-го липня заяву з приводу іраксько-кувейтського конфлікту, в якій стверджено, що застосування сили при врегулюванні міжнародних конфліктів, які не викликають актами збройної агресії є неприпустимим дією. Тому, „виходячи з вимог сучас-

ЩЕ ОДНОГО ГЕНЕРАЛА ПОЗБАВИЛИ ЧИНІВ І НАГОРОД

Москва. — Згідно з повідомленням ТАСС, оприлюдненим 1-го липня, указом президента СССР Міхаїла Горбачова позбавлений звання генерал-майора запасу а також усіх державних нагород працівник КГБ Олег Калугін.

Генерал виступив з сенсаційною промовою 16-го червня в Москві на 2-й всесоюзній конференції Демократичної платформи в КПСС. В присутності советських та іноземних журналістів генерал-майор КГБ О. Калугін виступив з заявою, відвертості якої захопила всіх знайомих. Як відомо, КГБ довгий час можна було лише хвалити і шанувати, але ні в якому разі не критикувати.

Вперше советські громадяни були здивовані 1985 року, коли прочитали в газетах, що керівника Лужського КГБ звільнили з праці і навіть порушили проти нього кримінальну справу.

Минулого року в журналі „Огоньок“ з 29 була опублікована стаття полковника КГБ Я. Карповича „Сором не мовчати“, у якій автор розповів про свою працю в КГБ, про те, які коли почав прозрівати, про розстріли чекістів, які також колись (у 30-ті роки) прозріли, були викриті і знищені. Полковник Карпович назвав ганьбою для органів КГБ репресії 1937-1952 років і також переслідування дисидентів, зокрема генерала

Ген. О. Калугін

Петра Григоренка та академіка Андрія Сахарова. На цю публікацію працівники КГБ негайно відгукнулися критичними статтями і, здавалося, все знову стало на свої місця. Та пройшло кілька місяців і ще один полковник КГБ у відставці Михайл Любимов демонстративно відмовився від нагород і відзнаки „Почесний працівник державної безпеки“.

Цим чинком він протестував проти переслідування органами КГБ О. Калугіна та проти позбавлення його чинів і нагород, за те, що він на повний голос заговорив про незаконні дії цієї організації та про необхідність цілковитої перебудови КГБ. О. Калугін народився у Ленінграді 1934 року. Закінчив університет і з 1958 року пішов працювати в КГБ. Студіював в Колумбійському університеті, ус-

Просять інші республіки не вживати українських вояків

Київ. — Верховна Рада УССР прийняла 30-го липня заяву про „неприпустимість використання в районах загострення міжнародних відносин громадян Української ССР, які проходять строкову військову службу або працюють в правоохоронних органах республіки“. Закликано Верховну Раду ССР та президента Міхаїла Горбачова докласти всіх зусиль для вирішення міжнародних та інших конфліктів „політичними засобами“.

Союзівка матиме нову „Міс“

Фрагмент з коронації „Міс Союзівки“ минулого року: усміхнена Ліда Залужка (посередині) з дружинками із 8-го І. Філосома (справа) та І. Філосома мол. (ліва).

Союзівка. — Як і кожної суботи впродовж літнього сезону, тут на оселі Українського Народного Союзу в суботу, 18-го серпня, відбулась цікава мистецька програма. Однак на цей час заплановано також відсвяткувати День Українського Народного Союзу з виборами найвродливішої з вродливих українських дівчат на „Міс Союзівку“ на 1991 рік. До цього часу була ву владі у своїх талановитих руках держить Ліда Залужка, що її минулого року обрано „Міс Союзівою“ на 1990 рік.

На концерті о год. 8:30 ввечера виступатимуть молоді українські музиканти таланти: Маріяна Сухенко-Котрела — сопрано, до речі

У Львові засновано Комітет Матерів

Львів (УПА, ІЦР, Адріана Дячизин). — У середу, 8-го серпня, на Вічовій Пло-

щі міста відбулися загальні збори матерів Львівщини з метою утворення Комітету Матерів в обороні синів військовозобов'язаних та військовослужбовців.

Збори відкрив голова Громадського Комітету Львівщини Юрій Шухевич. Виступили матері: Качмарис, мати і батько заарештованого Анатолія Михайленка, який захопив літак Аерофлоту, щоб вилетіти на Захід і якого нещодавно шведські власті видали советам, а також Калиновська.

Матері підтримали своїми виступами: Харчук — від Союзу Українок; Франчук — від УП; Фурманов — від страйкового; Зелінський — від Військової комісії Крайової Ради УНРП; Деркач — народний Депутат України; Рудюк — від громадського комітету за відновлення Української Національної Армії; Фартух — голова Січє-стрілецької Районової Ради УПР; Виськів — від Товариства Репресованих. Також виступили — Погляд з Івано-Франківського та Тетяник з Вінниці.

Збори ухвалили створення Комітету Матерів, який буде домагається негайного повернення в Україну військовослужбовців, які знаходяться поза межами України; вимагати проходження в Україні служби всіх вояків з осіннього призыву, негайного виведення всіх військовослужбовців, громадян інших республік за межі України; повної деполітизації армії; необхідного доступу до військовослужбовців представників громадськості, преси та духовенства.

На зборах не було іншої

(Закінчення на стор. 3)

(Закінчення на стор. 3)

ВІДБУВСЯ ЖИВИЙ ЛАНЦЮГ БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА Г. СКОВОРОДИ

Київ. — Тут в неділю, 12-го серпня, кияни утворили живий ланцюг біля будівель колишньої Києво-Могилянської Академії, вимагаючи демілітаризації всіх її приміщень.

Спілка Демократичних Сил України 10-го серпня оголосила початок громадянської акції за виведення з приміщень Києво-Могилянської Академії вищого військово-морського політичного училища.

Три дні тривало пікетування напроти академії біля пам'ятника Г. Сковороди, де від 7-ї години вечора 10-го серпня до 8-ї вечора 12-го серпня пікетувальники тримали гасла: „Академія — не казарма!“, „Не топчесь колись нашої духовності!“, „Вимагаємо повернення народної Києво-Могилянської Академії!“

В неділю о годині 3-ій по полудні відбувся мітинг, на якому виступив народний депутат ССРП від України Юрій Шербак, повідомивши, що на депутатський запит про передачу цих будівель місту міністер оборони ССРП Язов нічого не відповів. Від 7-ї до 8-ї години вечора кияни влаштували живий ланцюг, у якому взяли участь народні депутати України та Миської Ради Києва.

Мітинг прийняв резолюцію з вимогами вивести військове училище за межі міста і розпочати демонтаж у Києві всіх пам'ятників тоталітаризму.

В п'ятницю, 10-го серпня, в Києві відбулася пресова конференція в Українському Фонді Культури, де його голова Борис Олійник повідомив, що 12-го серпня представники громадськості республіки зберуться поблизу Лубен на Полтавщині, біля старовинного Преображенського монастиря, щоб кинути перші грудки на Курган Жахури — своєрідні пам'ятники жертвам голоду та жертвам тоталіта-

У резолюції мітингу зазначено: негайно закрити Чорнобильський АЕС, деполітизувати виробництво, створити республіканський страйковий комітет. На мітинг було близько 10,000 осіб.

У СВІТІ

ТРИ СПЕЦІАЛЬНО ЗАПРОШЕНІ верхолази-альпіністи, діставшись на дах будинку Центрального комітету болгарської соціалістичної (колишньої комуністичної) партії, зірвали з фасаду будинку зображення серпа і молота. Представники „непартійної“ міської влади, які займали звільнені приміщення, розповіли, що ця процедура зайняла понад дві з половиною години. Учасники антикомуністичної демонстрації в другому за величиною місті Болгарії — Пловдиві, скинули з'їждистого пам'ятник Ленінові. Протягом тижня учасники демонстрації жили в наметах на центральній площі міста, на якій стояв цей пам'ятник, очікуючи офіційного дозволу на його знесення від міської влади. Діставши відмову, вони зробили це самовільно. Демонстранти несли антикомуністичні гасла і транспаранти з написами „Нам не потрібні диктатори!“ і „Леніне, залиш нас у спокої!“

ЯК ПОВІДОМИЛА ГАЗЕТА „Більдам Зонтаг“. Савдійська Арабія має намір наймати у свою армію вояків Східної Німеччини, які стануть безробітними після об'єднання Німеччини. „Ми зацікавлені ними“, — сказав посол Савдійської Арабії в Бонні Мохаммед Гасан Яфей. Вважають, що після об'єднання Німеччини в нову армію ввійде не більше половини нинішнього складу армії Східної Німеччини. Німецька газета пише, що всі східнонімецькі вояки, з якими розмовляли кореспонденти, сказали, що вони зацікавлені службою в савдійській армії.

У МОНРОВІ, СТОЛИЦІ Ліберії, тривають вуличні бої між урядовим військом і озброєними формуваннями заколотників, які намагаються повністю захопити столицю і резиденцію президента Джо Доу. В результаті останнього контрастату, в ході якого урядовою військом вдалося вбити заколотників, загинуло 18 осіб, мешканців Монровії, серед них жінки і діти. За всім місяцями громадянської війни в країні загинуло понад 5,000 осіб. Громадянська війна в Ліберії має характер міжусобиць племен, в яких беруть участь три сторони: урядове військо, озброєні формування Принса Джансона і селянська армія Чарльза Тейлора. Обі повстанські групи воюють проти військ президента Доу і між собою.

ЯК ПОВІДОМИЛА ГАЗЕТА „Ізвестія“, щими днями в Москві було пограбовано одну з найбільших в ССРП приватну колекцію західноєвропейського мистецтва, що належала відомому колекціонеру В. Магіцові. Серед білого дня в його помешкання увірвалися троє з революськими, побили і зв'язали господаря і внесли 30 картин видатних голландських і німецьких художників XVII-XVIII століть. Серед вкраденого були також староруські ікони, рідкісні портрети міністрів. Називаючи це пограбування приватної колекції одним з найбільших в історії ССРП, а то і Росії, спеціалісти попередньо оцінюють вартість вкрадених предметів мистецтва на понад три мільйони доларів. Це вже не перший випадок пограбування приватних колекцій у Советському Союзі.

СИТУАЦІЯ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ КОМПЛІКУЄТЬСЯ

Вашингтон. — Несподівано загрозлива ситуація в районах Перської затоки дещо змінила взаємодії між ЗСА з їх двома союзниками, Ізраїлем та Йорданією.

Дещо заскочені відпаною підтримкою короля Йорданії Іраку від початку цієї напруженої ситуації, тобто нападу Іраку на Кувейт, офіційні чинники Уряду ЗСА заявили, що коли Йорданія в обличчі торговельного ембарго супроти Іраку, наложеного на них Організацією Об'єднаних Націй, дозволить кораблям Іраку вживати свою пристань Акаба на Червоному морі то морська флота ЗСА муститиме блокувати цей порт. Таке поступовання ЗСА повинно б дати до зрозуміння королеві Йорданії Гуссейні та його урядові, що шляхи ЗСА та Йорданії починають розходитися. Намагаючись з одної сторони переконати Йорданію та її короля не підтримувати президента Іраку Саддама Гуссейна в його політичних амбіціях на Близькому Сході, ЗСА стараться також

переконати Ізраїль зберегати спокійно і не брати участі в жодних військових діях в околицях Перської затоки. Якщо Ізраїль виконає надто велику військову активність, ЗСА матимуть труднощі у втриманні союзу арабських народів проти Іраку.

Покищо виглядає, що Ізраїль розуміє ці намагання ЗСА та намагається допомогти іншими способами. Однак Ізраїль має свої клопоти, що тісно пов'язані з теперішньою ситуацією, бо невідомо які вимоги до ЗСА матимуть пізніше арабські союзники. Значні та спостережачі політичних подій на Близькому Сході твердять, що в цьому випадку побоювання Ізраїлю є оправданіми, бо вже кілька разів впродовж останніх днів справа окупації військами Ізраїлю західного берегів ріки Йордан і смуги Газі виринули до тут, то там. Як відомо, Ірак вже раніше пропонував забрати свої війська з Кувейту, якщо Ізраїль забере свої війська з окупованих ним територій.

Висланий советський амбасадор повернувся в Каїр

Каїр. — У неділю, 12-го серпня, сюди прибув названий чинний і повноважний амбасадор ССРП Володимир Поляков, який повернувся в Єгипет за дев'ять років після того, як у 1981 році його вислав з країни тодішній президент Анвар Садат.

В. Поляков був в числі семи високопоставлених советських дипломатів, яких вислав з Єгипту А. Садат, зрівнявши тим самим відносини між Єгиптом і Советським Союзом. Поляков та інші дипломати були обвинувачені у втручанні у внутрішні справи Єгипту і в розпалюванні мусульмансько-християнських конфліктів у країні.

„Я радий поверненню“, — заявив Поляков. Останній раз він відвідав Каїр в червні 1988 року. В той час він очолював у советському міністерстві закордонних справ відділ країн Близького Сходу і Північної Африки.

В АМЕРИЦІ

ЧОТИРИДЕННИЙ СТРАЙК працівників виробництва автомобільних частин фірми Джeneral Моторс у місцевості Флінт, Миш., починає мати вплив на продукцію цієї фірми в інших місцевостях, як також і на перебіг переговорів між представниками трьох найбільших автомобільних виробників ЗСА і профспілкою Об'єднаних автомобільних працівників. Однак знавці профспілкових справ вважають, що це є нічого іншого, як попередження для представників автомобільної індустрії добре обдумувати свої пропозиції в цих контрактних переговорах, бо в іншому випадку можуть натратити на поважні втрати коли б профспілка вийшла на крайовий страйк.

НАЙБІЛЬШИЙ ГАРАНТОР студентських позичок в країні має поважні фінансові клопоти, бо особи, які користали з фондів зальгують із відданням позичок на суму 1.5 біл. дол. тільки за останні два роки. З цього приводу деякі законодавці в Капітолі уважають, що 2 біл. дол., котрі кожного року Департамент скару виділяють на студентські позички не є відповідно адміністрованим і тому має такі великі недотримання. Вони також уважають, що закони і приписи, котрим підлягає ціла студентська позичкова програма, є надто неточними та в'язними. Тому плочальники мають різного роду викрутки щоб не сплачувати позичених грошей.

ЦЕ ВДРУГЕ ЗА ОСТАННІХ вісім місяців тисячі вояків на військовій базі Форт Брегг в Північній Кароліні на скору руку прощалися зі своїми рідними, бо на наказ президента Джорджа Буша до зброї в обороні можливої нападу Іраком на територію Савдійської Арабії були змушені покидати своїх рідних. Багато з цих молодих американських вояків застановлялися над тим, як це так, що саме невпевненість їхньої долі так тісно пов'язана з примхами далеких і незнаних ім диктаторів. Минулого грудня деякі з них пережили подібні хвилини, коли вийшли шоби привернути демократичну систему в Панамі. Цим разом занепокоєні від'їжджаючих і тих, що залишаються, помітно сильніші, бо тут прийде боротися з ворогом, який в опіні цілого світу є спроможним на всяку жорстокість, включно із вживанням смертельного газу.

ПЕРЕБУВАЮЧИ МИНУЛОГО тижня на відвідинах у Гаїті, віцепрезидент ЗСА Ден Квейл попередив провідників цієї країни, що ЗСА зовсім прийняла свою економічну допомогу, якщо загальні вибори в цій країні, заплановані на листопад, не будуть переведені вільно до справляння. „Якщо ви хочете мати країну, що не є демократичною та не поважає людських прав, то ви не будете отримувати грошей американських платників податку“, — заявив віцепрезидент Д. Квейл гаїтським кореспондентам. У своїх зустрічах з тимчасовим президентом країни Ертою Паскаль — Труальто і військовими старшинами він не тільки повторив своє попередження, але зовсім ясно сказав їм які можуть бути наслідки, якщо військо в будьякий спосіб пробуватиме перешкодити вільним виборам. Це вперше за 30 років в Гаїті на офіційних відвідинах була особа такого стажу з Уряду ЗСА, як віцепрезидент Д. Квейл.

СВОБОДА

SVOBODA

Українська щоденна

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Svoboda (201) 434-0237. U.N.A. (201) 451-2200. Бюро УНС у Вашингтоні: (202) 347-UNAW. (202) 347-8631 (факс.) Subscription 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00. For members of the U.N.A. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel. (201) 434-0237. (201) 434-0807. (201) 434-3036. Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНС \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Загроза для преси в Україні

Всю пресу в Україні стривожила заява Міністерства зв'язку УССР про намір підвищити платню за постачання газет і журналів передплатникам. Напередодні входу в життя закону про пресу в СРСР, 1-го серпня заступник міністра зв'язку В. Борячок зустрівся з представниками видавничої й часописної, і подав їм до відома рішення свого відомства. Міністерство вимагає, щоб кошти постачання складалі 50,6 відсотка від номіналу. Від згоди на це поштове підприємство „Київський поштамп“ узяло залежне приймання передплати на наступний рік. „Літературна Україна“ з 2-го серпня назвала такий ультиматум „Дамоклевим мечем“ над пресою.

Додаткову тривогу журналістів й видавців викликає і те, що ціни паперу мають збільшитися на 80 відсотків, а то й перейти на „домовленість“. Все це, на думку журналістів, приведе до значного підвищення цін газет і журналів, а тим самим знизить закупівлю періодичних видань.

Президія правління Спілки Журналістів України написала заяву у цій справі п. заг. „Замах на гласність“. Звертаючись до „трудящих республіки“, журналісти закликали їх виступити спільним фронтом проти „сваволі міністерств“, „диктату командно-бюрократичної системи“. Натомість у статті Василя Плюща, редактора „Літературної України“ подано такі підсумки: „Останнім часом центральна преса випустила чимало критичних стріл на адресу союзного уряду, який самоусунувся від розв'язання наболілих питань, пов'язаних із засобами масової інформації. Складається враження, що таким чином, взявши курс на провал передплатної кампанії, він намагається покінчити з проблемою паперового дефіциту. Вельми оригінальний спосіб“.

В. Плющ остерігає уряд УССР перед прийняттям подібного шляху наладування складних справ. Президія правління СЖУ, звертаючись до Верховної Ради УССР та її уряду, наголосила: „Не можна дозволити відомствам позбавляти народ так нелегко здобутого ним права на гласність“.

Чи це відновлення цензури після її недавнього скасування?

Дописи з життя громад, установ, організацій, інститутів чи осіб, включно з посмертними згадками некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листа паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє це вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надіслати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища своїх матеріалів, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція

Володимир Барагура
ПРО МОВНИХ „ЖУЧКІВ“
ГАННИ ЧЕРІНЬ

Наша національна свідомість і патріотизм визріли повністю шойно під час українсько-польської війни, а всенародний, соборницький мовний процес почався тільки після повороту вояків УГА з центрально-східних земель України та з напливом петлюрівської еміграції, здійсненні інтелігентського прошарку, які рятувалися перед російськими більшовиками та перед власними комуністами.

Тоді виступив на мовному полі чемпіон соборної літературної мови проф. д-р Іван Огієнко, який склав таблиці українського правопису й кинув та реалізував гасло „Для одного народу одна літературна мова, одна вимова та один правопис!“ Українізація України в 1930-их роках була другим чинником, що причинився коротко до розвою соборної української мови. Винищення цвіту українського народу завдало нищівного удару процесові формування спільної мови, а спалах Другої світової війни припинив одержимість і поклав край надлюдським зусиллям проф. Огієнка.

Така була дійсність і такі її наслідки на мовному полі. Тепер перейду до оспорювання Г. Черинь конкретних мовних „жучків“. Напочатку хочу ствердити, що хоч деякі слова, які я вжив, позначені ярликами „архаїчне“, „рідке“, „діалектичне“, „провінційнізм“, то ні один словник не застерігається, щоб їх усунути з літературного мововжитку. Навпаки до кожного з них словники дають цитати з творів раніших і сучасних письменників, які мали відвагу вжити їх у своїх творах.

Почну з вислову „я попрашався“. У VII томі тлумачного „Словника Української Мови 1970“, стр. 237 подано: „попрашатися те саме що „попрошати“, тільки діалек-

Жанр політичного доносу до виниклої досконалості доведений у совєтській пресі. Межі абсурдності, забіраності, негідності моральності (чи її браку) — неосяжні. Коли читається отакі „твори“, огортає безсила лють, зникаючий перед безоднею лицемірства чи теж вікниці збайдужіння, мовляв, скільки вже писали, хай пишуть далі, нікому шкоди й так це не завадить. Народ навчився читати. Отакі почуття можуть огорнути людину, коли познайомилися вона зі статтею п. з. „Якої України їм хочеться?“, поміщеної в органі ЦК КПСС в газеті „Правда“ з 4-го серпня ц.р., а передрукваної в „Радянській Україні“ з 5-го серпня. Написав її „відомий“ кореспондент цього щоденника в Україні В. Дрозд. Він вже неодноразово „прославлявся“ саме доносима на український демократичний рух, його чільних представників, активно допомагає розгортати кампанію проти них, адже відомо яку силу має в СРСР слово, написане в найбільш ідеологічному щоденнику, який вже понад 70 років визначає курс совєтської політики. Отож, від чергового писання цього журналіста годі було чекати чогось доброго. Його тема, однак, важлива — декларує Верховної Ради УСРП про суверенітет та її інтерпретацію демократичними силами. І, хоч стаття з'явилася на „Дискусійному Листку“, то можна без великої помилки сказати, що вона відзеркалює ставлення ЦК КПСС до акту з 16-го

В Українському Освітньому Культурному Центрі у Філадельфії відбувається багато видатних імпрез, та зустріч минулої весни з д-ром Ярославом Ісасевичем особливо чітко зарисувалася в мій пам'яті. Д-р Ісасевич, директор львівського Інституту Суспільних Наук і заступник голови відновленого у Львові Наукового Товариства ім. Шевченка (НТШ), є одним з чільних знавців історії української культури. Д-р Ісасевич приїхав до Філадельфії з Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ), де він перебуває у науковому відраженні. У Гарварді він працює над підготовкою видань давньої української літературної спадщини у серії „Гарвардська Бібліотека Давнього Українського Письменства“. Д-ра Ісасевича супроводжує д-р Роман Процих, мелодій хемік-науковець, що присвячує весь свій вільний час дослідженню розвитку УНІГУ.

Зустріч відкрила д-р Стефанія Бережницька, голова Філадельфійського комітету Гарвардського Проекту. Д-р Мирослав Лабунська, професор історії в Ляльській професор університету, представив гостей з Гарварду численній публіці.

Д-р Ісасевич почав свою доповідь викликом розглянення співчутливих національного відродження України. Головною передумовою такого відродження він вважає віру народу у своє майбутнє. Ото віру цілеспрямовано підтримували

тичне, рідко вживане. Подано авторів, які його вживали — І. Франко, У. Кравченко, Л.С. Первомайський. Пояснення: „прошати значить, розлучаючись, обмінюватися узячими словами вітання. Потиснути руку одне одному“. Подано авторів: М. Коцюбинський, П. Мирний, Ю. Яновський.

Я мусів вжити слово „попрошати“, а не „попрошати-ся“, бо мого прощання не було з іншою особою, з якою я міг би обмінюватися словами привіту чи потиском руки. Я прощався з містом Вільнюсом з його університетом, отже з неживими об'єктами.

Слово „полоса“ з наголосом на „а“, „Українсько-англійський словник“ Андрусішина і Кретта, Торонто 1957 на стор. 771-й подає: „zone, region, strip“.

Українсько-російський словник, в-во Академії Наук РСР, Київ 1961, т. IV, стор. 99 подає: „полоса“. По всьому хребіт більшість світих смуги, полосу, неначе хто порозкидав по горах довгі шматки полотна (Нечуй-Левицький). Інший приклад: „В сеху жерсті встановлено і осьосно ізотомні вимірювачі товщини полосу“ („Наука й Життя“ 1956). Інший приклад: „Розростаються ліси захисної полосу (Воронькі). Типовими для правобережного лісостепу треба вважати будівлі середньої полосу від Львова по через Вінницю до Києва“ („Деревне зодчество України“).

Тепер це слово звуєно до слова „смуга“ задрюкованого паперу, набрана або задрюкована сторінка книги, журналу, газети“. Але зберігся прикметниковий варіант „полосисті (смуғасті) стани“ („Словник Української Мови“, том VII, стор. 96).

„Правильний“ у значенні „справжній“ („Словник Української Мови“ том VII, стор. 499, пояснення 3-тє: „правильний, те саме що справжній“. Подано авторів: І. Колларський, М. Коцюбинський, М. П. Стельмах 1963.

„Обов'язувати“ — „зобов'язувати“. СУМ т. V, стор. 548: „обов'язувати, те саме що зобов'язувати“, тільки рідше вживане. Подано Л. Українку.

„Опустити“ СУМ т. V, стор. 734 подає — „залишити, покидати. Цитує авторів — О. Кобилянська, С.М.

М. Брід
ДОНОЩИСТВО В СОВЕТСЬКІЙ ПРЕСІ

Україні сильно натискають на партію й оскаржують її в „антисовєтській діяльності“ (тут В. Дроздові терпівся вживався, в який спосіб називати партію антисовєтською, що справді залобило робить Вячеслав Черно-віль), а з другого, на партію (хочеться додати безневинно, очевидно) звальються всю вину за порожні крамниці. Хто ж бо винуватий, як не нові ради, а не республіканські власті з Києва, які штучно підніщують труднощі в Західній Україні.

Проте, цього всього ще мало. Народній Раді забарулося ще використати націоналізм, хоч його ще „має“ (хочеться додати безневинно, очевидно) в Верховній Раді. Однак, Левко Лук'яненко ствердив, що тепер відбувається процес відродження українського народу, якого 40 міль. Тим самим В. Дрозд певно хотів запитати, що з рештою 12 міль мешканців УССР. Але де ж тут неправда, хочеться запитати? Скільки бо українців в УССР?

До націоналізму доточується ще й сепаратизм, такі бо ради Львівської, Тернопільської та Івано-Франківської областей збиралися на нараду. Точно невідомо про що говорили, але напевно про „сепаратизм“ та „Галичі“, „предприймаються“ попити возродити регіональне формірованіє“. Вони навіть дійшли до того, що познімали статуї Леніна із

Олекса Білашук
Я. ІСАСВИЧ ПРО ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЕКТ

літописи, та видати їх у трьох видах: (1) факсимільним фотодрукм оригіналу, (2) сучасною українською мовою, і (3) в англійському перекладі. Це відкриє двері до джерельних досліджень нашого минулого, не лише українським вченим, але і славістам-мелістам у всьому світі. Тому став до видання цих творів стоїть світовий авторитет Гарварду, до співпраці над їхнім виданням радо приступила низка видатних славістів неукраїнців, таких як М. Гемпел, П. Голлінгворт, Е. Кінан, Г. Лант, Р. Піккіо, Г. Рот, І. Тахасюс, Дж. Феттерстон та інші, не менш заслужені — годі їх усіх перелічити.

Шість томів Гарвардської серії ранніх українських творів уже появилось і їх можна було подивляти на виставі, що супроводжала зустріч. Д-р Ісасевич захоплювався слухачів набувати ці томи для своїх особистих бібліотек. Він вважає, що видання гарвардської українистики стануть цінним доповненням особистих бібліотек не лише спеціалістів, але усіх любителів української культури. Беручи під увагу, що тираж кожного тому обмежений до 1,500 примірників, можна бути певним, що вже в незадовго часу ці видання наберуть значної бібліографічної вартості.

Гарвардський почин уже

Ковалів, „Світ учить розуму“, Дитвидав 1960: „3 легким сердцем опускав він шкільні мурини...“ „Взад“ — „назад“, СУМ, подає авторів: І. Франко, М. Коцюбинський: „Блукаємо поміж дерев широким шляхом взад і вперед“. СУМ т. I, стор. 345. Голосевич (стор. 43) подає без коментаря обидва варіанти: „взад“ і „назад“. Огієнко, „Словник слів в літературній мові неживих“ 1934 і 1973, стор. 57 подає „назад“, і „взад“ з позначкою „рідше“. „Правосписний Словник Української Мови“ Панейка Рудницького, стор. 64 подає що оба варіанти однозначні „взад“ і „назад“. Діло в тому, що слова „взад“ і „назад“ так, як споріднені з ними „ззаду“ і „спереду“, „позаду“ і „попереду“ мають багато нюансів і треба мати тонке мовне відчуття, коли й котре з них вжити. Слово „взад“ я вжив тому, що воно вказує напрям, у якому Антонич спрямував свою голову, читаючи свої поезії (в сторону спини).

„Наступати“ на кого на що, атакувати. В поєдинку мусять брати участь два „противники“, або „супротивники“. Це однозначні слова, при чому „Польсько-український Словник“ Академії Наук, Київ 1960, т. II, частина I-ша подає наваки: „противник“ рідше супротивник“. Ясно, що жаден із них не може сам себе атакувати.

Щодо слова „відмовити“, словник Голосевича подає: „відмовити кому, чого, або в чому, а не що“.

З цього огляду видно, що всі оспорювані слова є в ужитку в сьогоденній українській літературній мові і ні одне з них не є проскрибоване, який варіант вибере.

Коли взяти до уваги, обставини, що мовознавці-спеціалісти та упорядники словників інколи непевні, а то й взагалі не знають котре слово літературне, а котре діалектичне, котре вживається рідше, котре частіше (приклад: „правильний-справжній“, „взад-назад“, „противник-супротивник“) то що тоді має робити автор? Єдиний вихід із клопітливої ситуації послужити тим словом, яке він особисто вважає доцільним.

На порушенні Ганною Черинь у її рецензії мною в чий

Методій Борещкий
Дещо з історії ФК „Карпати“

Футбольна дружина „Карпати“ створена у Львові в 1963 році з колишніх змагунів армійського клубу, студентів і спортсменів виробничих команд. В той час вона виступала в другій лізі.

В 1969 році „Карпати“ здобули чашу СРСР, перемігши у фіналі в Москві армію з Ростова-на-Дону у відношенні 2:1. Ось що писав про цю подію Володимир Польцун, кореспондент „Вільної України“: „Наша футбольна дружина робить почесне коло по білій доріжці стадіону. Чаша — у руках у капітана львів'янина Ігора Кульчицького, якого авторитетне журі визначило найкращим гравцем матчу. Що ж, заслужено. Але нам здається, що всі наші змагання, в силу свого таланту, трали однаково самовіддано, як лядари без сумніву і страху“. Львівська команда „Карпати“ — єдина дружина копаного м'яча, яка, перебуваючи у другому ешелоні, виборола „імперську“ чашу СРСР.

В 1970 році „Карпати“ вибороли право виступати у вищій лізі. Дружинкою в ті роки керували Карло Микльош і Ернест Юст. У вищій лізі львів'яни виступали до 1977 року. На два роки вибули, але 1979 рік закінчили їх поверненням до вищої ліги. Чотири змагання „Карпати“ — Андрій Баль, Степан Юрчишин, Юрій Сусларов і Ярослав Думанський — виступали в збірних СРСР, здобуваючи чемпіонат Європи серед молоді.

Успіхи змагунів „Карпати“, які побудували національне відродження, не подобалися пануючій бюрократії часів застою. Вона рішила „об'єднати“ дружини „Карпати“ з футбольною дружиною другої ліги — спортивним клубом армії. Це „об'єднання“ в практиці означало ліквідацію „Карпати“.

За словами Івана Сало в його статті „Футбол — поза грою“ з 28-го липня 1987 року: „За шльонь: зачинені дверима в центрі міста (Львова — М. Б-й) одним помахом руки здійснилася футбольна „інквізиція“ — перестала існувати дорога серцю тисяч людей футбольна команда „Карпати““.

День 5-го січня 1989 року є датою відродження „Карпати“. В тому дні був підписаний документ про друге народження львівської дружини копаного м'яча „Карпати“. Ось що з того приведу каже телеграма до промоду відновлення „Карпати“ від українських футболістів „Дніпро“, „Тішмось“, що футбольною Львову

статті мовні проблеми багато писали — Юрій Шевельов „Нарис сучасної літературної мови“ 1951, Василь Чапленко „Мовна політика більшовиків в Україні в 1950-60 рр.“, Борис Антоненко-Давидович „Як ми говоримо“ 1979, а останньо була надрукована знаменита стаття Демондора Барюцького (псевдо), „Пролегомена (вступні пояснення) до характеристики хахлацької мови“ („Сучасність“ 1984, стор. 158-163).

Ще одно позамовне висвітлення: щодо Катрусі Матейко я тільки ствердив факт, що вона читала на сходинах Гуртка Студентів Українців у Львові свій вірш „До нас, хто серцем кучерявий...“ Чи це її оригінальний вислів, чи взятий від Павла Тичини — не можу сказати, бо не знаю генези Катрусиного вірша. Треба б мати його цілого, зробити текстологічні дослідження, коли вона написала, чи перед, чи одночасно, чи після П. Тичини його циклу в „Космічному оркестрі“, чи вона знала цей вислів тощо. У Львові було тоді багато наукової й мистецької літератури книжкової, журнальної, газетної, бібліографічної, зокрема в бібліотеці НТШ. Але чи був і цикл П. Тичини й чи Катрусю була з ним знайома, сказати не можу. Не хочу посуджувати її в плагіаті. Цей вислів могли вжити одночасно й незалежно від себе і Катрусю Матейко, яка була під впливом Антонича, й Павло Тичина.

В прикінцевому висновку хочу ствердити, що коли такі велетні української літератури, як І. Франко, Леся Українка, М. Коцюбинський, Г. Хоткевич не загалися вживати слів з позначкою „рідко“, „застаріле“, „діалектичне“, то чому я, скромний робітник пера, мав би вагати їх вживати. Вони мені дорогі, бо — рідні, від них віє український дух, їх ворог хотів загнати в забуття. Поруч новаторів, які не внесли інколи в фонди української літературної мови, бо їх творять письменники в ході писання своїх творів, ці призабуті, рідко вживані слова збагачують нашу літературну мову, є зв'язком поміж її минулим і сучасним, роблять її різноманітнішою, більш

„Ми з тобою, український народі!“

Під таким гаслом 24-го липня ц.р. в Торонті, перед онтарійським парламентом відбулася маніфестація. Хоч вона мала початися о сьомій годині, вже по шостій збирався українці Торонто, щоб підтримати Україну за її проголошення суверенітету. Приїхали навіть автобуси з Ошави. Багато синьо-жовтих прапорів, великих і малих, повівали перед канадським парламентом, в товаристві чехо-словацького, мадлярського, литовського, польського, американського та канадських.

О 7-й год. почався Мольєр при співучасті о. митра П. Бублика в заступстві православного Владика та о. д-ра М. Стасіва, в заступстві українського католицького Владика, який перебуває в Україні, та багатьох інших священників. Співав хор під диригентурою Нестора Олійника. Після Мольєра коротке слово сказав о. Бублик, а тоді офіційно відкрив віче інж. Ярослав Соколик, голова Конгресу Українців Канади в Торонто, бо КУК — Торонто влаштував цю імпрезу підтримки змагань в Батьківщині.

Я. Соколик передав ведення молодому адвокату Віктору Ліщині, членові ОДУМ. Віктор викликав промовців, поміж ними були представники чехо-словаків, білорусів, мадлярів, литовців, поляків. Були представники федерально-го та провінційного урядів. Від міста Торонто промовляв старший радник Василь Бойчук, від СВКУ — Юрій Шимко. Від України склала привіт поетеса і довго-

літній в'язень советських тюрем Ірина Сенік та депутат з Івано-Франківська Люба Боброва. Головним доповідачем був Богдан Котик, посадилок міста Львова. У своїй палкій промові він підкреслює, що суверенітет — це не міст, який треба перейти до другого берега, де повна незалежність України... Також переклав радісну пісню з України, що у св. Софії в Києві поклали наш прапор православний і католицький священники і занесли його святково до міської ратуші. „Тепер Львів називають центром відродження, культури, Руху України. Ми з радістю цей почесний титул передаємо тепер Києву, справжній столиці України“, — сказав Б. Котик. Понад 5,000 слухачів переривали його промову щедрими оплесками. Б. Котик не тільки знаменитий промовець, його думка послідовна, його слова мають глибокий зміст.

Поміж промовами оркестра грала марші СУМ з диригентом Остапом Бреденом, яка своєю бадьорістю додала настрою маніфестації.

Славнем „Ще не вмерла України“ закінчено цю радісну зустріч коло парламенту Онтаріо і задоволенням 5,000 осіб зі суверенітету жовтими стяжками та синім написом „Ми з тобою, український народі!“ розходилися додому.

Нехай Бог допоможе нашим сестрам та братам якнайшорше дійти до щасливої кінцевої мети — незалежної України!

Оксана Соколик

Я. Ісаєвич...

(Закінчення зі стор. 2)

ство взагалі та у східно-європейську медієвістику зокрема... Публікуючи ці твори, Український Науковий Інститут Гарвардського Університету не лише постачає матеріали для наукових досліджень цілої низки, але і зберігає у доступній формі культурні перетворення часів, що були свідком вицвінення новітньої української культури". Щождо голосів із Східної Європи, д-р Процик ствердив, що вони не лиш сповнені подиву для українського гарвардського проекту, але подекуди навіть відкрито висловлюють заздрощі.

Д-р Процик розказав також про технічні проблеми, що їх доводиться переборювати у праці над часто нечіткими оригіналами та примітками. Він з призначенням вказав на шораз то значущі співпраці між УНІГУ та вченими з України, головно в упорядкуванні першоджерел та їх перекладів на сучасну українську мову. Оця співпраця зумовлена глибоким розумінням далекоюї важності гарвардського проекту. Ось що про це написав у київській „Літературній Україні" з 3-го листопада 1989 року доктор філологічних наук Олександр Мишанич: „Важко переоцінити значення „Гарвардської бібліотеки давнього українського письменства“, як першоджерела. Ми цілком погоджуємося із цим способом публікації давніх тек-

стів, що його розпочав Гарвардський університет: вважаємо, що на даному етапі він є оптимальним. Нині найважливіше — зберегти пам'ятки, дати їх в руки бодай спеціалістів, твердо виставити духовні надбання українців у коло дослідників історії — інших народів".

„Гарвардський проект" спрямає тому, що вчені всьому світу зможуть ознайомитися з корпусом літературних пам'яток українського народу і оцінити його реальний внесок в історію світової культури".

Українське суспільство в діаспорі може гордитися, що воно зрозуміло основну вагу науки для відродження української нації і своєю подиву гідною жертвенністю уможливило створення — в одному із заслужено найславніших університетів світу — трьох катедр українознавства та українського наукового інституту. Всесвітнє значення українського гарвардського проекту, що його здійснює УНІГУ, є доказом, які ясні плоди вже принесли і далі принести мають наші дані. Про це вже добре знають і на Україні та навіть в пресі шанують нас за це. Можна надіятися, що доцент Львівської консерваторії Ю. Ясиновський говорить за всіх свідомих українців, коли в газеті „Культура і Життя" з 14-го січня 1990 року пише: „Особливої вдячності заслуговують фундатори „Гарвардської бібліотеки", які взяли на себе фінансувати цю благородну справу... Без їх активної допомоги ми не мали б таких багатих і ошатних томів цієї серії".

БРАТСТВО кол. ВОЯКІВ 1-ої УД УНА СТАНЦІЯ НЮ ЙОРК

просить всіх ВШ Побратимів та кол. вояків — українців взяти участь в

ТРАДИЦІЙНІЙ ТОВАРИСЬКІЙ ЗУСТРІЧІ

що відбудеться на Оселі Українського Братського Союзу „ВЕРХОВИНА" в ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й.

під час ДНЯ ПРАЦІ в дні 1-го та 2-го ВЕРЕСНЯ 1990 р.

УПРАВА СТАНЦІ

ІНВЕСТУЙТЕ В УКРАЇНУ, ЗБІЛЬШІТЬ ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ — УНС!

Великого діла довершила в останні роки Львівська обласна організація Українського Товариства Охорони Пам'яток Історії та Культури. Ця організація за зібрані громадянами для цієї мети фонди незабаром відкриє пам'ятник Маркіянові Шашкевичеві у Львові, а також музей „Русалки Дністрової". Музей і пам'ятник творять пропам'ятну структуру минулого і сучасного, яку становить дзвіниця Святодухівської церкви на вул. Коперника у Львові і новоспоруджений пам'ятник Маркіянові Шашкевичеві скульпторів Дмитра Кравича і Миколи Посікіри та архітекторів Віталія Дубини й Михайла Федика. Все це на площі т. зв. Семінарської церкви Богословської Академії у Львові.

Пам'ятник М. Шашкевичеві у Львові

Пам'ятник Маркіянові Шашкевичеві у Львові.

Церква Св. Духа була знищена німецькою бомбою в перших днях Другої світової війни. Залишилася тільки дзвіниця, архітектурна пам'ятка XVIII століття. В останні роки її реставровано, а недавно заложено позолочений хрест, який в наслідок довгих років зазнав корозії. В дзвіниці, яка сама собою нагадує Господній храм, зводяться на стінах двох поверхів експозиції, присвячені Руській трійці. Музей „Русалки Дністрової" (це офіційна назва) разом з площею біля цього музею та з пам'ятником Великому Маркіянові, становлять нерозлучну цілість в цьому національному меморіалі. Відкритий простір площі в середині міста разом з цими двома монументальними спорудами заздалегідь привертають увагу глядача, а зокрема іноземного туриста, і говорять про культуру народу, який здвигнув такі величчя пам'ятки для сина свого національного відродження.

На тому, однак, пляни вшанування Маркіяна у Львові не закінчуються, пояснює поет Роман Лубківський, один із гарячих ініціаторів цього історично-культурного діла, який супроводжував нас слідами о. Маркіяна. Біля пропам'ятного дзвіниці видніються в землі законсервовані фундаменти церкви. Розпитую, для чого це так? На цих фундаментах, — відповідає Р. Лубківський, — планується збудувати, а точніше реставрувати в первісному виді церкву Св. Духа. Чей же в тій же церкві засідала Руська рада в 1848 році. Тут плянувалося галицьке відродження після довголітнього шляхетсько-польського поневолення, звідси йшли маніфести, що Галичина є складовою частиною великого українського народу. Тут вперше вшановано Маркіяна Шашкевича відчитанням вірша Миколи Устияновича „Згадка за Маркіяна Шашкевича во вічну Єго пам'ять".

Переходимо вулицю Коперника до будівлі, в якій приміщується Бібліотека Академії Наук УРСР ім. В. Стефаника. Перед будинком — пам'ятник письменникові В. Стефанікові, але й тут „Руська трійця" має місце. На лівому крилі будинку видніє плоский гіпсовий відлив, зображуючий трьох спудів — Шашкевича, Головацького й Вагілевича, які будучи студентами, в цій бібліотеці поглибляли свої знання. В комплексі цієї монументальної культурної споруди є ще й невеличка вуличка з іменем Маркіяна, яка має нагадувати, що в приміщеннях цієї вулички жив, будучи студентом, М. Шашкевич.

На пам'ятнику-комплексі шана Маркіянові Шашкевичеві та його друзям у Львові не кінчається. Не менш імпозантний комплекс розроблений в Підлісці, оподалі Білої Гори. Тут теж трудилася обласна організація Українського Товариства Пам'яток Історії та Культури. Його труди біля художньо-меморіального комплексу у селі Івана Франка, завдяки його працям постав музей Леся Мартовича в Монастирку та низка пропам'ятних споруд, знаків, написів.

Знаємо, як важко доводилося працювати над збереженням української культури в часах застою, промовчування й творення білих плям історії. Тому велика дяка належиться промоторам творчої дії. Отже, вирішуємо поклонитися промові Товариства охорони пам'яток історії культури, яке приміщується в сусідстві новозбудованого пам'ятника Маркіянові. На жаль, Ігор Кудин, душа цього культурного діла, хворий і перебуває в ліжничі. В товаристві членів організації відвідуємо його там же. Застаємо на лавочці в горді лікарні при начеркуванні якихось плянів і перетворень. Від імені Інституту-Заповідника Маркіяна Шашкевича у Вінніпезі складаю подяку за опіку шашкевичівськими об'єктами та за весь великий дорібок у збереженні української культури. Хворий ентузіаст з інфарктом серця розповідає, що завдяки наполегливій праці широкого активу Товариства в співпраці з

державними органами охорони пам'яток значно розширилися тепер списки пам'яток культури області: в археології вони збільшилися від 32 до 700, в архітектурі від 216 до 2063 пам'яток. Окрім цього спеціалісти працюють над рекомендаціями про взяття на державний облік ще понад 1500 пам'яток архітектури.

На кошти Товариства реставровано понад 100 пам'яток архітектури, серед них 40 дерев'яних церков — шедеврів народного будівництва. Встановлено і замінено майже 100 пам'ятників і пам'ятних знаків, які увічнюють сторінки історії нашого краю. Встановлено низку художньо-меморіальних таблиць.

На здійснення тих всіх заходів із зібраних членами товариства коштів обласна організація виділила 4 мільйони карбованців, тим часом фонд спорудження пам'ятника Тарасові Шевченкові вже перевищує суму 500 тисяч карбованців. Відчувається велика потреба збільшення фондів. Благородна справа збереження і примноження історико-культурної спадщини народу сьогодні, у час перебудови і гласності, повинна брати ще ширшого розмаху. Для жертводавців із закордону створено окремеkonto — ч. 67082080 у Львівському обласному відділенні Зовнішньоекономічного банку СССР.

При переказі фондів, інформує І. Кудин, необхідно зазначити, на який саме пам'ятник вкладник вносить гроші. Фонди використовуються виключно на мету, вказану вкладником. Всю кореспонденцію спрямовувати: УССР, місто Львів 290000, вул. Коперника, 40а, Обласна Організація Українського Товариства Збереження Пам'яток Історії та Культури.

Наш співрозмовник просив ще переказати наші дітям, що планували Українського Товариства Охорони Пам'яток Історії та Культури вірять в її патріотизм й очікують також пропозицій, які допомогли б розвитку української культури. Це теж стосується до побудови пам'ятника Тарасові Шевченкові у Львові.

М. Г. Мар

Відійшов у вічність

Немов блискавка рознеслася вістка, що у понеділок, 11-го червня ц.р., в пополуночних годинах удар серця перервав нитку життя Дмитра Римаука.

Велика кількість людей зібралася ввечері 13-го червня у похоронному заведенні В. Єнджейчак в Амстердамі, Н.Й., на Парастас. Приїхала родина, прийшли та приїхали знайомі з різних сторін, щоб вшанувати пам'ять Дмитра Римаука. Останній похот віддали члени ОБВУА, бож бл. п. Д. Римаук у молодому віці належав до військових частин, та брав участь в бою під Бродами.

В четвер, 14-го червня, о год. 9-й ранку в церкві св. о. Миколая о. парох Михайло Харина відслужив заупокійну Службу Божу та виголосив прощальне слово про бл. п. Дмитра, який був добрим воїном на стійці в обороні України, а тепер прикладним парохіаном, завжди старався всім служити, хто б до нього не звернувся за допомогою.

Дмитро Римаук народився в селі Делятин. До Америки прибув, як багато інших, у 1949 році. Відтак замішав в Амстердамі, Н.Й.

Залишив у глибокому смутку Анну, з роду Андрушків, двох синів Ігоря і Юрія, трьох дочок — Оль-

Ще одного... (Закінчення зі стор. 1)

жив 32 роки.

У своєму виступі Калугін назвав КГБ слухаючою зброєю Комуністичної партії. Згідно з його висловом, цим відомством керують безчесні, нетямущі люди, які не припиняють слідування і каральної діяльності проти політичних інакомисльців. Найбільш сенсативним у його виступі було оголошення таємної інструкції, яка зобов'язує знищувати кожну інформацію, яка компрометує членів вищої партійної ієрархії.

Калугіна позбавили високого військового звання КГБ порушив проти нього судову справу, звинувативши у розголошенні державних таємниць. Тим часом прихильники Калугіна, цинуючи його відвертість, висунули його кандидатуру на депутата СССР від Краснодару, на місце, звільнене Іваном Полозковим, який переїхав до Москви. Отримавши мандат народного депутата, О. Калугін стане недоторкальною особою для суду. Позбавлення його військового звання, нагород і пенсії Калугін вважає незаконним і також 30-го липня подав до московського міського суду позови на президента Горбачова, голову РМ СССР Ніколая Рижкова та голову КГБ СССР Володимира Кричкова.

Вийшовши з КПСС Олег Калугін повністю прийняв демократичну платформу більшості радикалів. Під час виборчої кампанії в Краснодарі у своїх виступах Калугін пригрозив авдиторію, перераховуючи привілеї партпаратників і КГБ, різко критикує голову КГБ В. Кричкова. Виборці в Краснодарі відбудуться 19-го серпня і якщо Калугіна оберуть і він стане членом парламенту СССР, це буде великою поразкою для нинішнього керівництва КГБ.

У Львові... (Закінчення зі стор. 1)

думки про те, що єдиною гарантією забезпечення цих вимог міг би стати закон про українські збройні сили, прийняття якого треба домагатися негайно. Для досягнення своїх вимог Комітет Матерів буде застосовувати акти громадської непокори, консолідуватися зі страйками, організаціями та партіями в межах республіки та області.

На зборах прийнято резолюцію на захист Анатолія Михайленка, котрий став закладником жажливого становнича у Советській армії.

СПЕЦІАЛЬНА ФЕДЕРАЛЬНА комісія віднайшла минулої середи, 8-го серпня, причину проблем космічного телескопу „Габбл", який виявився міліметровим відхилення одного із дзеркал. Це невеличке відхилення виявилось великою проблемою для оптичної системи вартістю півтора мільярдів доларів. Вчені НАСА, які керували виробництвом космічного телескопу з полієтиленом зіткнули, тепер вони можуть працювати над усуненням проблеми, яка заіснувала. Вони визнають, що міліметрове відхилення в цьому випадку — велика помилка, яку можна було усунути ще на Землі.

У П'ЯТНИЦЮ, 10-го СЕРПНЯ, закінчилася у Вашингтоні десятиднівна розправа над посадином міста Маріоном Беррі досить сильною поразкою для державного прокуратора, бо лава присяжних звільнила його з усіх оскаржень, крім одного. З уваги на це М. Беррі заявив, що він й надалі буде далішати активним у політичному житті його громади та Вашингтону, а це в свою чергу витворило ряд неспівпадінностей чутко, що він знову задумує кандидувати вже четвертий раз на чотирирічну каденцію на пост посади, не зважаючи на те, що попередньо він заявив, що кандидувати не буде.

З глибоким сумом повідомляємо, що 21-го липня 1990 року помер наш Найдорожчий Муж, Батько і Дідо

сл.п. д-р мед. РОМАН ВОЛОДИМИР КРУПКА

уроджений у Львові 14-го грудня 1903 р.
член основний Українського Лікарського Т-ва в Чикаго, Ілл.,
пластун сеніор, член Українського Народного Союзу та „Провидіння".

ПОХОРОНИ ВІДПРАВИ відбудуться 1-го серпня 1990 року з катедрі св. о. Миколая в Чикаго, Ілл.

Залишив у горю:

дружину — СОФІЮ
дочок — МАРТУ ЗВЕНИСЛАВУ БІЛИНСЬКУ
мр ХАРИТО АННУ САЛАНЦІК
зятя — інж. ОЛЕГА БІЛИНСЬКОГО
внука —

д-ра РОМАНА ОЛЕГА БІЛИНСЬКОГО
ЛІДІЮ АННУ БІЛИНСЬКУ
ПАВЛА БОГДАНА БІЛИНСЬКОГО
СОФІЮ КАТЕРИНУ САЛАНЦІК
Ближчу і дальшу Родину в Америці, Канаді і в Україні.

д-р мед. РОМАН ДЗЯДІВ

колишній професор, радлогі State University of New York, член Українського Лікарського Товариства Північної Америки та Іл.

ПАНАХИДА буде відправлена в середу 15-го серпня 1990 року год. 7-ма веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 E 7th St в Нью Йорку.

ПОХОРОН в четвер 16-го серпня год. 9:30 ранку до церкви св. Юра в Нью Йорку, в описі на українській православній цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У глибокому смутку:

дружина — ОЛЬГА
брати — МИКОЛА, ОЛЕКСІЙ, ІОСИФ з Родинами
швагер — ЕДВАРД ЖАРСЬКИЙ з дружиною ДАРІЄЮ і Родиною
швагрова — МАРІЯ ЖАРСЬКА з Родиною
та ближчі і дальша Родина в Америці й Україні.

19-го серпня 1990 року

Поспілість УСОсередку „ТРИЗУБ"

при дорогах: Канті Лайн і Ловер Стейт Ровд

Горшам, Па.

Окружний Комітет УНСоюзу Філадельфійської Округи

— влаштовує —

Союзний День-Пікнік

Початок о год. 1:30 по полудні

До участі запрошуємо все Українське Громадянство, членів Союзу міста Філадельфії та всіх дооклицьких місцевостей сусідніх стейтів.

ПРОГРАМА ДНЯ:

- Піднесення прапора
- Відкриття
- МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА:
- Ансамбль пісні і танку „КАЗКА"
- Відзначення заслуженого СОЮЗОВЦЯ
- ЗАБАВА при звуках оркестру „КАРПАТИ"
- Цінні виграші для гостей

Весь час буде чинний буфет з добірними українськими стравами та холодними напоями.

У світлі пам'яті М. Кукіз

У передріздвяний радісний час, коли всі приготувалися до привітання Спасителя світу, дійшло до нас сумна вістка, що дня 20 грудня 1989 року, на Флориді відійшла у вічність св. п. Марія Кукіз, членка-основниці 8-го Відділу Українського Золотого Хреста ім. Олени Теліги в Клівленді. Похоронні відправи відбулися напередодні Христового Різдва, 23-го грудня 1989 року за похоронного заведення Головачів, на кладовище св. Андрія в Пармі, Огайо, де зложено її тілні останки біля спочилого друга життя св. п. Григорія.

М. Кукіз

На Панахиді в п'ятницю, 22-го грудня, від Управи і подруг прощала покійну голова 8-го відділу УЗХ мгр Марія Попович, дякуючи їй за довголітню і віддану працю для організації, як секретарки продовж 14-ох років та 10 років як касирки. Була членом Головної управи УЗХ, делегаткою на майже всі з'їзди і конференції УЗХ та делегаткою від УЗХ на основний конгрес СФУЖО, що якраз в 1989 році відзначувала своє 40-річчя.

Як візирка членка своєю віддану працю давала приклад другим, як треба жити, працювати і допомагати нашій поневолений але нескорений Україні. Бог і Україна були девізом її творчого життя.

Познайомилася з Марією Кукіз в травні 1949 року в часі річниці смерті св. п. полк. Євгена Коновальця в УНДомі в Клівленді і відразу ми заприятелювали. Вродлива жінка з лагідною усмішкою мала в собі щось дуже приємного-притягального. Вела, жартувала розказувала про свої перші кроки в Америці, коли 16-літньою дівчиною приїхала в 1913 році на працю до Нью Йорку. Довідавшись, що в Клівленді живе багато земляків з їхнього села (Дворець), переїхала в 1916 році туди і там зустріла Григорія Кукіза, з котрим в 1918 році одружилися. Прожили разом гарний вік — 57 літ щасливого подружжя життя. Там була активну участь в церковному та громадському житті великого Клівленду.

Пам'ятаю якою радістю була сповнена коли довершилась будова української католицької Церкви св. Марії у східній частині Клівленду, що її вродисто посвя-

Навчання української мови в державних школах Бразилії

Паранський федеральний університет почав виробляти проєкт педагогічного курсу для майбутніх учителів української мови в державних школах. На запрошення Канадського інституту українських студій до Едмонтону прибув професор Паранського університету Володимир Кульчинський, щоб краще запізнатися з матеріалами навчання української мови в Альберті та належно організувати цей педагогічний курс. При цій нагоді проф. Кульчинський видавав декілька шкіл, в яких проводяться навчання на підставі двомовних програм. Одночасно обговорено цілий ряд наукових та педагогічних питань з учителями та фахівцями двомовних програм провінційної міністерства освіти. Співпраця з КІУС-ом та Міністерством освіти Альберти має дуже велике значення для подальшого розвитку навчання української мови в Бразилії.

Надходить сторіччя масового прибуття до Бразилії українських поселенців з західних земель України. Загальна кількість українського населення у Бразилії невідомо, але треба припускати, що вона доходить до 400 тисяч людей і тим самим становить одну з найбільших груп українців у діаспорі.

Більша частина цих українців сьогодні двомовна. По колоніях та містечках дуже часто панує українська мова в родині та в церковних колах. Українська мова є основою релігійного життя, тобто живою мовою обох наших головних церков. В містах, на праці та в школі панує португальська мова і великий відсоток людей українського походження не має можливості послуговуватись українською мовою. Певний відсоток людей вже забув говорити по-українськи. Але незважаючи на труднощі та навіть заборони уживання і навчання української мови в останніх роках перед війною та під час Другої світової війни, вона продовжує своє існування, в останніх роках спостерігається навіть більше зацікавлення українською мовою молодими поколіннями.

Рік української мови залишається в історії української громади одним з найбільш важливих моментів і подій у Бразилії. За старанням української депутатки Віри Вічницької-Ажберт, нова конституція Парани включає тепер право на навчання етнічних мов в урядових школах. Кожна етнічна група має тепер право на навчання своєї мови в урядових школах у нормальній формі, якщо на це є потреба та домагання батьків і громадських діячів. Деякі громади вже почали домагатися, щоб у певних районах, де знаходиться більше скупчення громадян українського походження, урядові школи запровадили навчання української мови. Для цього треба виробити належні програми і підручники та належно підготувати майбутніх учителів, щоб вони мали відповідні кваліфікації.

В січні цього року створено при Українській Центральній Репрезентації шкільну раду, яка має подбати про належний розвиток навчання української мови в урядових школах. Шкільна рада має подбати про виготовлення відповідних програм навчання та про пристосування учбових матеріалів до вимог уряду освіти. Шкільна рада має подбати також про організування під час шкільних вакацій педагогічного вишколу учителів української мови.

В 1985 році, за старанням проф. В. Кульчинського, Паранський державний університет запровадив курс української мови у відділі чужих мов. Це додатковий вечірній курс без права на кредити. Відділ чужих мов є організатором цього курсу та відповідає за нього перед проректором заочних курсів. Щоб поширити працю цього курсу, краще потрібна співпраця з головними осередками українських студій в Канаді, ЗСА та навіть в Україні. Канадський інститут українських студій вже довгий час допомагає в його розвитку. Сьогодні бібліотека Паранського університету вже нараховує кількасот книжок з української подарованих КІУС-ом. Велика кількість цих видань є англійською мовою та уможливило дослідження студентами інших відділів університету, які не володіють українською мовою.

В квітні цього року прибув до Бразилії проф. д-р Богдан Кравченко, директор КІУС. Він відвідав Паранський федеральний університет і цілий ряд українських громадських установ. Під час перебування д-ра Кравченка в Куритибу був підписаний договір співпраці між КІУС та Паранським державним університетом. Отже співпраця поміж КІУС та Паранським університетом була офіційно оформлена.

КІУС

Майстер з Божою іскрою

Іван Вегера з різьбою для української національної кімнати

Читаючи недавно у „Свободі” згадки про таку радісну подію — остаточне завершення і урочисте відкриття української національної кімнати при Пінтсбургському університеті в Пенсильванії, я, як і інші українці, мешканці Клівленду, Огайо, невимовно радію, бо Пінтсбург недалеко і вже плануються прогулянки — відвідати і насолодитися цією оазою української культури в Америці.

Однак почуваюся до обов'язку доповнити інформацію, подану в нашій пресі. У переліку мистців, що приїхали до спорудження цієї унікальної культурної одиниці, пропущено, що усю дереворізку, яка знаходиться у цьому „музейчику”, виконав майстер-різьбар Іван Вегера, мешканець Клівленду.

Іван Вегера, якому 26-го серпня ц. р. сповнилося 89 років, — це своєрідний золототручий народний майстер з Божою іскрою. Коли б він жив сьогодні в Україні, напевно мав би звання заслуженого „Народного мистця”. Іван Вегера прибув на американський континент у 1926 році, спершу до Канади, а згодом до Клівленду. Живе він сам один, найближчої родини вже у нього немає. Коли б його не відвідали — завжди дуже зайнятий, завжди працює над якимось проєктом. Його верстат зроблений власноручно зі всіма оригінальними пристроями та частковою механізацією. Усі прилади до ручної різьби зроблені ним

самим, не куповані. І Вегера різьбить квітки, іконки, хрести, свічники, тризуби, рами тощо. Спочатку кожний задуманий проєкт точно і факхово, зовсім як архітект, вирисовує на папері, а тоді виконує.

Останніми роками своєї хатини не покидає, за винятком цвинтаря, куди зазвичай їде, щоб відвідати гарні квіти на гробі покійної дружини. Але хата в нього прецікава — бібліотека величезна, з багатьма унікальними та архівними матеріалами. На стінах галерея малюнків, головне портретів українських вельмож духа — його власної роботи. Він теж малює, креслить, пише писанки, вишиває і взагалі, все вмє зробити. Він правдивий „майстер на всі руки”, але перша і найбільша любов — це різьба в дереві. На його подвір'ячку, як і внутрішню — розмісті куші та квіти, він їх сам вирощує. Він любить виїти у свій городчик на спочинок і раптом вивірка на його колінах, а пташки так і підходять до нього, бо знають, що зараз посплять для них зернятка з кишені. Різні дерев'яні хатинки для птахів збудував він, а найбільше з них з візантійськими банями. Його фантазія, унікальність і такий типічний український „хлопський розум” роблять що людино і її оточення мікрокосмом українства. Хоч „пальці” вже не ті, що були (артритизм!), все ж такі вони постійно виконують подиву гідні різьби. Ще місяць тому в скорому темпі викінчував І. Вегера різьбисту величезну лавку до української кімнати в Пінтсбурзі. Коли я запитала його, чи це справедливо, що про його вклад праці не було згадано у статті про цей збудуток для українців, він тільки здвигнув плечима і відповів: „Мені вже гонорів не треба”.

Гадаю, що відвідувачі цього „українського пантеону” в Пінтсбурзі будуть раді знати, що різьбив стелю і все інше дерево, що там знаходиться.

Надіа Дайчаківська

У Книжарні „Свободи” можна набути останні примірники КНИЖОК

Миколи Щербача

„ВОЛОШКИ”

Мистецьке оформлення та ілюстрації: Богдан Певний, Об'єднання Працівників Дитячої Літератури „Нашим Дітям”, видання С-ва св. Покрови при українській православної парафії св. Трійці, Ірвінгтон, з друкарні „Свободи”, 1969 р., стор. 48. Ціна 4.00 дол.

„ПАХОЩІ СУЦВІТІ”

Видання Об'єднання Українських Письменників „Слово”, Нью Йорк, 1982, стор. 104. Ціна 6.00 дол.

Svoboda Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі обов'язково додати до ціни 6% стейтського податку

Свобода Book Store

30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

ВІДИЙШЛИ ВІД НАС

ГЕЛЕН МОНДЕЙ, член УНС Відділу 94-го ім. Маркіана Шашкевича в Гемтсбурзі, Мінн., померла 14-го червня 1990 року на 63-му році життя. Нар. 22-го серпня 1928 року в Дітроїті, Мінн. Членом УНС стала 1944 року. Залишила у смутку трох дітей: Барбару Кейс з мужем Карлом, Керол Верайн з мужем Кристіаном і Данила Мондей; 5 внуків, одного правнука; брата Алєкса Скульського; сестер Павлину Де Вольфе і Джуліну Петровіч з родинами. Похорон відбувся 18-го червня 1990 року на Резурекшен Семетері в Мт. Клеменс, Мінн.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ДОРОТА ЧУРА, член УНС Відділу 385-го Т-ва „Запорожжя Січ” в Мінеаполіс, Мінн. померла 9-го липня 1990 року на 89-му році життя. Нар. 1920 року в Мінеаполіс, Мінн. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку дочку Карлу, сестер — Аліцію Воля, Анну Лавсон і Еленору Кнутсон з родинами. Похорон відбувся 12-го липня 1990 року на цвинтарі св. Марії в Мінеаполіс, Мінн.
Вічна Їй Пам'ять!

Мирон Крамарчук, сєкр.

МАРІЯ В. ЛЯЙОС, член УНС Відділу 102-го ім. св. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, померла 5-го червня 1990 року на 88-му році життя. Нар. 1-го грудня 1908 року в Австрії. Членом УНС стала 1921 року. Залишила у смутку племінницю Ейлін Е. Паравано і сестру Еленору Енріат. Похорон відбувся 8-го червня 1990 року на цвинтарі Глен Гевен Меморіал Парк в Сан Фернандо, Каліф.
Вічна Їй Пам'ять!

Микола Бобечко, сєкр.

МИКОЛА ПОТРГБАЯ, член УНС Відділу 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 15-го липня 1990 року на 67-му році життя. Нар. 1-го травня 1923 року в селі Бода, Рогатин, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишила у смутку дружину Параню, дочку Юлію Скрипник з мужем Євгеном, Ольгу Войцеху з мужем Роджером, Алєс Малєничук з мужем Едгеном і Ірену; 9 внуків і одного правнука та дашу родину. Похорон відбувся 18-го липня 1990 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

Василь Сомкіа, сєкр.

● ДО ВІНАЙМУ ●
FLORIDA — LIVING — ANNUAL OR SEASONAL.
St. Andrews Ukrainian Village North Port, Florida. FOR RENT 3rd Floor Unit — Furnished — 2 Bedrooms — 2 Bathrooms. Call 1-813-627-1082 after 6 p.m.

● РОЗШУКИ ●
Родина в Україні пошукує дітей пок. Данила Чайківського сина Романа і дочку. Прошу тел.: (813) 484-8818 — Д. Поміницька.

Син Ярус і дочка Люба пошукують Хрестинку Івана Дмитровича, який проживав в селі Вовчинець, Україна. Хто знав би про нього, або він сам прошу телефонувати на число: (718) 336-2010.

● РІЗНЕ ●

INTERNATIONAL HOUSE OF MORTGAGES, INC.
RESIDENTIAL & COMMERCIAL
904 Avenue U
Brooklyn, N.Y. 11223
(718) 375-1414

Ми знаємо що гроші не ростуть на деревах. Пропонуємо вам МОРТГЕДЖ

на 5% нижче ЗАГАЛЬНИХ УСТАНОВЛЕНИХ ЦІН. ЗА БАЖАННЯМИ МОЖЕМО ПРИХАТИ ДОДОМ.

N.Y.S. REGISTERED DEPARTMENT OF BANKING
3rd PARTY PROVIDER

ПАМ'ЯТНИКИ
з різних гранітів, ставимо на цвинтарі св. Андрія в Банд Брукс, св. Духа в Гемтсбурзі, та інших відомою солідною фірмою

Cypress Hills Monuments
Власник — українець ВОЛОДИМИР БІЛЯНСКИЙ.

К. М. КАРДОВИЧ і О. ЛОБАЧЕВСЬКА
800 Jamaica Avenue
Brooklyn, N.Y. 11208
Tel.: (718) 277-2332

Відкрито кожного дня, в суботу включно, від 9 до 5 по пол. в неділю від 10 до 4 по пол.

На бажання і для вигоди клієнтів радо заїдемо до Вашого дому з проєктами й порадами.

МАЙК ГЕРРІТІ, член УНС Відділу 259-го ім. Роджества Неп. Діан Марії в Чикаго, Ілл., помер 24-го червня 1990 року на 66-му році життя. Нар. 1904 року в Україні. Членом УНС став 1925 року. Залишив у смутку племінницю Івану Савчинку. Похорон відбувся 27-го червня 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Лес Плейнс, Ілл.
Вічна Їому Пам'ять!

Юлія Гуглик, сєкр.

МИХАЙЛО ЗАРЕМБА, член УНС Відділу 338-го Т-ва „Сокіл” в Клівленді, Огайо, помер 27-го липня 1990 року на 70-му році життя. Нар. 1920 року в Україні. Членом УНС став 1946 року. Залишив у смутку сина Петра, Дорін і Михайла, цілу родину Заремба, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Бруклін Гайтс в Клівленді, Огайо.
Вічна Їому Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ПРИЙМАК, член УНС Відділу 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Я., помер 25-го липня 1990 року на 41-му році життя. Нар. 31-го березня 1949 року в Німецькій. Членом УНС став 1985 року. Залишив у смутку дружину Катріусю, домо Мисел Ван Гастер з внуком Михайлом, родичів Теклю і Стефана Приймаків, сестру Ірину і швагрю Гері, племінника Джейсона Нельсона, кузінку Петра Лисиманку, кузінку Розалію Ласюк з мужем Богданом, чотирьох кузін в Рочестері і всім кузін в Україні; хресних родичів: Стефана Мартинюка і Стефаню Фенкани. Похорон відбувся 27-го липня 1990 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Я.
Вічна Їому Пам'ять!

Стефан Приймак

ШКІРНІ НЕДУГИ РАК ШКІРИ

ВЕНЕРИЧНІ ХВОРОБИ

ЗАБІГИ ПРОТИ ВТРАТИ ВОЛОССЯ

ЗАСТРИКИ COLLAGEN

ЛІКУВАННЯ ЗМОРЩОК

JIM

BARAL, M.D.

ЛІЦЕНЗІЙОВАНИЙ ДЕРМАТОЛОГ

Центр американської дерматології

(212) 247-1700

210 Central Park South

New York, N.Y.

(bet. Bway & 7th Ave.)

Medicare приймається

Пациєнтів приймається тільки за домовленістю

Працюємо також в суботу

Можете знайти нас скоро в NYNEX Yellow Pages.

26 First Avenue

New York, N.Y. 10009

Tel.: (212) 473-3550

Всі шкільні книжки ПРОСИМО ЗАВЕРНУТИ в АРЦ. На складі книжки ВСІХ видавництв. Одержите на спільний день після телефонного замовлення.

FUNERAL DIRECTORS

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ

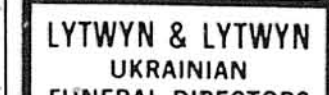
ЛУІС НАЙГРО — директор Родина ДМИТРИК

Peter Jarema

129 EAST 7th STREET

NEW YORK, N.Y. 10009

(212) 674-2568

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS

AIR CONDITIONED

Обслуґа ЩИРА і ЧЕСНА Our Services Are Available Anywhere in New Jersey

Також займаємося похоронами на цвинтарі в Банд Брукс і перенесенням тілних Останків з різних країн світу

UNION FUNERAL HOME

1600 Stuyvesant Avenue

(corner Stanley Terr.)

UNION, N.J. 07083

(201) 964-4222

СОЮЗИВКА
SOYUZIVKA

УПРАВА СОЮЗИВКИ

запрошує на

МИСТЕЦЬКІ ПРОГРАМИ

ПІД ЧАС ЛІТА 1990 Р.

Субота, 18-го серпня, год. 8:30 веч.

Програма присвячена виборів „Міс Союзівка” на 1991 р.
Маріянка Сухенко-Котрель — сопрано (колишня Міс Союзівка)
Софія Берик-Шульц — акомпаньатор
ЗАБАВА — 10-та год. веч. Грає оркестра А. Худолій

Неділя, 19-го серпня

„ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ”

Субота, 25-го серпня, год. 8:30 веч.

Танцювальний ансамбль Роми Прийми-Богачевської
ЗАБАВА — год. 10-та веч. Грає оркестра „Веселка”

П'ятниця, 31-го серпня

ЗАБАВА — 10-та год. веч. Грає тріо Олєся Кузишина

Субота, 1-го вересня, год. 8:30 веч.

Вокальний ансамбль ДАРКА і СПАВКО
ЗАБАВА — 10-та год. веч. Грають дві оркестри „Темпо” і „Водограй”

Неділя, 2-го вересня, год. 8:30 веч.

Вокаліст — Алекс Голуб
ЗАБАВА — 10-та год. веч. Грають дві оркестри „Темпо” і „Водограй”

Ukrainian National Association Estate

New York, N.Y. 10009

New York, N.Y. 10009

New York, N.Y. 10009

New York, N.Y. 10009

ФОНД ДОПОМОГИ ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ

звертається до УКРАЇНЦІВ в ДІАСПОРІ присилати грошеві пожертви на закуп і перевезення в Україну ліків, вітамін, харчів, одягу тощо для хворіючих від надмірної радіації дітей в Україні